

Súd: Okresný súd Bardejov  
Spisová značka: 8Csp/60/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8221201559  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková  
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2023:8221201559.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd G. v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: M. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX/XX, XXX XX G., právne zastúpenej advokátom: JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, so sídlom Majerníková 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 800,- Eur, takto

### rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi sumu 200,- Eur a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá.
- III. Žalobkyňi priznáva voči žalovanému 100% nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania, z prisúdenej sumy 200,- Eur, o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

### odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej aj len „okresný súd“) 24.08.2021 sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej sumu 1 800,- Eur a to titulom priznania jej primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) a to za porušenie jej práv spotrebiteľa, ktorých porušenia sa žalobkyňa úspešne dovolala už v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Csp 89/2016 (ďalej tiež aj len „pôvodné konanie“), v ktorom sa žalobkyňa svojou žalobou domáhala voči, aj v tomto konaní žalovanému, rozhodnutia o neprijateľnosti identickej zmluvnej podmienky uvedenej v bode 13 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k, medzi žalobkyňou a žalovaným uzavretej úverovej zmluve č. 8055183 zo 04.04.2008; k úverovej zmluve č. 8055343 zo 06.06.2008 a k úverovej zmluve č. 8056928 z 23.01.2009. Okresný súd rozsudkom č.k. 3 Csp 89/2016-90 z 11.02.2020, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č.k. 23 CoCsp 25/2020-130 z 08.04.2021 (spolu nadobudli právoplatnosť 06.05.2021), žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a určil, že neprijateľnou je zmluvná podmienka uvedená v bode 13. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k úverovej zmluve č. 8055183 zo 04.04.2008; k úverovej zmluve č. 8055343 zo 06.06.2008 a k úverovej zmluve č. 8056928 z 23.01.2009, v zmysle ktorej mal dlžník (v tomto konaní je žalobkyňou) učiť prehlásenie o uznaní dlhu voči žalovanému (dodávateľovi) nielen k istine úveru, ale aj vrátane poplatku pozostávajúceho v 1/3 z úroku a v 2/3 z nákladov na vypracovanie a uzavretie úverovej zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. K záveru o neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky v označených úverových zmluvách okresný súd v pôvodnom konaní dospel po zistení, že sa jedná o ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa (v tomto konaní žalobkyne), pretože administratívny poplatok tvoril podstatnú

časť poplatku, ktorý mala žalobkyňa vrátiť žalovanému, ktorý poplatok súd vyhodnotil ako neplatný z dôvodu rozporu s § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie zákona. Obchádzanie zákona videl súd v tom, že dojednanie tak vysokého administratívneho poplatku, prevyšujúceho úrok, nebol ničím iným ako snahou obísť ustanovenia o tom, že výška úrokov pri úvere nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a zároveň mal spôsobiť neúmerne navyšovanie úveru, pričom výška administratívneho poplatku navyiac značne prevyšovala náklady, ktoré mal žalovaný s vypracovaním a uzatvorením tej ktorej z označených úverových zmlúv, preto ho mal súd v pôvodnom konaní za neprimeraný.

Žalobkyňa v žalobe uviedla, že ako spotrebiteľka bola teda nútená domáhať sa v pôvodnom konaní, vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Csp 89/2016, ochrany svojich práv spotrebiteľa, v ktorom konaní bola úspešná, keďže žalobe bolo vyhovievané a preto sa titulom § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa domáha voči žalovanému, ktorý mal v pôvodnom konaní taktiež procesné postavenie žalovaného, priznania jej primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 800,- Eur, ktorá suma má pozostávať zo sumy 600,- Eur za uvedenú neprijateľnú zmluvnú podmienku uvedenú v každej z troch úverových zmlúv preskúmaných v pôvodnom konaní [úverová zmluva č. 8055183 zo 04.04.2008; úverová zmluva č. 8055343 zo 06.06.2008 a úverová zmluva č. 8056928 z 23.01.2009]. Žalobkyňa poukázala že finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa žalovaný (dodávateľ) nedopúšťal recidívy v obdobných veciach, ale taktiež má mať funkciu relutárnu a toto finančné zadosťučinenie má byť nie len primerané, ale aj reálne spravodlivé, preto jeho priznanie iba v symbolickej výške nie je dostačujúce, takže cit. „Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva.“ Napokon podľa žalobkyne hmotnoprávny základ o rozsahu a charaktere jej porušených spotrebiteľských práv, pre ňou uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ja daný v nemenných a záväzných záveroch rozsudku okresného súdu č.k. 3 Csp 89/2016-90 z 11.02.2020 a rozsudku krajského súdu č.k. 23 CoCsp 25/2020-130 z 08.04.2021, z ktorých je nutné vychádzať.

Prílohou žaloby boli: rozsudok okresného súdu č.k. 3 Csp 89/2016-90 z 11.02.2020 a rozsudok krajského súdu č.k. 23 CoCsp 25/2020-130 z 08.04.2021.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s tvrdeniami žalobkyne a žalobu na priznanie jej primeraného finančného zadosťučinenia nepovažuje za dôvodnú, pretože § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi v prípade úspešného dovolania sa ochrany jeho porušených spotrebiteľských práv, právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak s dôrazom práve na jeho primeranosť, t.j. vhodnosť, pričom podľa žalovaného je „vhodným“ priznať spotrebiteľovi za porušenie jeho spotrebiteľských práv primerané finančné zadosťučinenie iba, ak toto porušenie spotrebiteľských práv nie je možné odčiniť iným spôsobom, t.j. podľa žalovaného cit. „Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení.“ V danom prípade však podľa žalovaného, už samotný rozsudok okresného súdu č.k. 3 Csp 89/2016-90 z 11.02.2020 v spojení s rozsudkom krajského súdu č.k. 23 CoCsp 25/2020-130 z 08.04.2021, mali voči nemu dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej i generálnej prevencie, preto podľa žalovaného priznanie žalobkyne ešte aj finančného zadosťučinenia by bolo voči nemu neprimerane prísny a založený na svojoľnom a arbitrárnom výklade práva. Žalovaný tiež v uvedenej súvislosti uviedol cit. „Ako bolo uvedené vyššie priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Porušenie práva by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by Žalobcovo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané.“ Žalovaný zdôraznil, že finančné zadosťučinenie je náhradou za spotrebiteľovi spôsobenú nemajetkovú ujmu, pričom v danom prípade žalobkyne žiadna takáto nemajetková ujma nevznikla, preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Okrem toho žalovaný apeloval na súd, aby pri rozhodovaní zohľadnil aj ľahkovážny postup žalobkyne pri uzatváraní úverovej zmluvy, ktorá svojim podpisom potvrdila, že si ju prečítala, že ju uzatvorila vážne, slobodne, nie v tiesni ani nie za nápadne nevýhodných podmienok, že jej obsahu porozumela a s ňou súhlasí. Taktiež namietal, že žalobkyňa neodôvodnila výšku ňou požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia a teda neodôvodnila, prečo ho považuje za primerané. Podľa žalovaného cit. „Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia však nemá a nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho

záväzkovo - právneho vzťahu. Dodávateľ spotrebiteľa (v danom prípade Žalovaný Žalobcu) nijakým spôsobom nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu a vo väčšine prípadov mu umožní sa so zmluvnými dojednaniami oboznámiť. Skutočnosť, že spotrebiteľ (Žalobca) neprejavuje absolútne žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými ustanoveniami a pochopiť ich obsah nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. (...) Preventívna funkcia primeraného finančného zadosťučinenia má pôsobiť naprieč existujúcich spotrebiteľských právnych vzťahov, t.j. má pôsobiť aj na dodávateľa ale aj na spotrebiteľa. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia každému subjektu, t. j. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Práve naopak, takýto postup v aplikačnej praxi súdov by mal za následok ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý dôverujúc bezhraničnej ochrane súdov, bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal aj na vlastný úsudok.“ Žalovaný považuje žalobkyňou požadovanú sumu finančného zadosťučinenia 1 800,- Eur za neprimeranú a nespravodlivú, pretože cit. „... ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia.“, pričom toto zadosťučinenie poskytuje ochranu ľahostajnosti žalobkyne. Žalovaný považuje žalobkyňou požadované primerané finančné zadosťučinenie za riadne nezdôvodnené, keďže jej nevznikla žiadna majetková ujma, pričom už z podstaty označenia finančného zadosťučinenia je zrejším, že toto má byť „zadosťučinením“ t.j. „satisfakciou“, čím sa už v jeho názve zdôrazňuje jeho imateriálna povaha preto cit. „Ve formě zadosťučinění, jako prostředku satisfakčního, není možno proto brát ohled na prvky, které mají materiální povahu, poněvadž materiální reparaci tento právní prostředek ochrany proti nekalé soutěži neslouží. Nárok na přiměřené zadosťučinění je dále nárokem, který má převážně, popř. výlučně objektivní charakter. Dovojuje se, že je nárokem „objektivním, který není vázán na naplnění jakýchkoli subjektivních podmínek“ (Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník, komentář, 7. vydání, C. H. Beck 2002, str. 148).“ Žalovaný tiež poukázal, že cit. „Konanie Žalobcu formou podania žaloby na priznanie finančného zadosťučinenia nie je adekvátne okolnostiam, nakoľko Žalobca mal možnosť brániť sa už v počiatočoch kontraktačného postupu a napriek tomu bol absolútne ľahostajný. Žalobca sa teda mohol brániť primerane aj iným spôsobom, než zľahčovaním svojho neobozretného a ľahostajného konania.“ Z uvedených dôvodov, žalovaný navrhol žalobu ako celok zamietnuť. K vyjadreniu žalovaného neboli pripojené žiadne listiny.

3. Žalobkyňa vo svojom stanovisku (replika) k vyjadreniu žalovaného, prostredníctvom svojho právneho zástupcu v prvom rade poukázala na to, rozsudok okresného súdu z pôvodného konania č.k. 3 Csp 89/2016-90 z 11.02.2020, ako aj potvrdzujúci rozsudok krajského súdu č.k. 23 CoCsp 25/2020-130 z 08.04.2021, jasne deklarujú, že v právnom vzťahu založenom medzi žalobkyňou a žalovaným úverovými zmluvami č. 8055183 zo 04.04.2008; č. 8055343 zo 06.06.2008 a č. 8056928 z 23.01.2009, došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva tým, že žalovaný požadoval od žalobkyne poplatky v neprimeranej výške v rozpore s dobrými mravmi, ktorým sa žalovaný snažil obchádzať zákon vo vzťahu k maximálne prípustnej výške úrokov, t.j. tým bolo porušené právo žalobkyne ako spotrebiteľky, ktorého ochrany sa žalobkyňa pred súdom úspešne dovolala, čím splnila hypotézu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa považuje za irelevantnú aj námietku žalovaného, že žalobkyňa nepreukázala, žeby jej vznikla ujma a s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 30.01.2019 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/26/2013 z 23.05.2013 podotkla, že § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nestanovuje podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy a toto je podľa žalobkyne iba cit. „... neprípustný extenzívny výklad contra legem žalovanej.“, t.j. označené ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby žalobkyňa musela preukazovať existenciu a výšku vzniknutej ujmy, takže zákon pre priznanie finančného zadosťučinenia žiadne osobitné podmienky nestanovuje a je teda bez právneho významu, či ujma žalobkyne ako spotrebiteľovi vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Žalobkyňa považuje za nepodstatné aj tvrdenie žalovaného, že rozhodnutie z pôvodného konania je pre žalovaného už dostatočnou sankciou a pre žalobkyňu dostatočným zadosťučinením a teda priznaním ešte aj finančného zadosťučinenia by išlo o duplicitné sankcionovanie žalovaného. Podľa žalobkyne totižto rozsudky z pôvodného súdneho konania sú iba dôsledkom zavineného protiprávneho konania žalovaného, ktoré bolo spôsobilé prívodiť jej ekonomickú ujmu a teda v žiadnom prípade nemožno výsledok pôvodného konania vnímať ako sankciu v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorým chápaním by bola popretá samotná podstata a zmysel označeného ustanovenia, ktorého účelom je poskytnúť spotrebiteľovi účinnú a odradzujúcu (preventívnu) ochranu pred nezákonnými postupmi dodávateľov. Žalobkyňa považuje ňou uplatnenú sumu finančného zadosťučinenia vo výške 1800,- Eur za adekvátnu, pretože toto finančné zadosťučinenie netreba vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu, ktorej primeranosť je daná najmä vzhľadom na postoj žalovaného, ktorý nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť za porušenie

svojich zákonných povinností, ale túto „ospravedlňuje“ ľahostajnosťou žalobkyne, pričom v uvedenej spojitosti žalobkyňa tiež uviedla cit. «Neschopnosť spotrebiteľov nemôže byť legálnym zdrojom ziskov obchodníkov, poškodzujúc v konečnom dôsledku celú spoločnosť. To sa týka aj konania, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi javí byť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť, zo strany spotrebiteľa. V skutočnosti je to prejav slabosti spotrebiteľa, ktorý je vo väčšine prípadov do konania, javiacim sa ako ľahkomyselné a nezodpovedné, vmanévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si spotrebiteľ produkt obchodníka kúpi, resp. dá si poskytnúť, ešte na tom zarobí. Štát nemôže dovoliť, aby táto „nezodpovednosť a ľahkomyselnosť“ spotrebiteľov, ktorá je len prejavom ich slabosti, bola zdrojom neúmerných príjmov nič neproduktujúcich obchodníkov, keď jediným efektom ich činnosti je ochudobňovanie obyvateľov SR a transfer obrovských súm finančných prostriedkov do zahraničia, namiesto toho, aby sa dostali do finančného „krvného“ obehu v SR, napr. cez maloobchodnú sieť, čo by v konečnom dôsledku podporilo výrobu, obchod, zamestnanosť a životnú úroveň všetkých vrstiev obyvateľstva.» Napokon žalobkyňa poukázala, že ujma ktorá jej konaním žalovaného vznikla nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu aj do jej majetkovej sféry, pričom táto ujma bola sanovaná len procesnou aktivitou žalobkyne v pôvodnom konaní, ktorým konaním bol narušený aj bežný život žalobkyne a to aj v tom dôsledku, že toto pôvodné konanie pre odmietavý postoj žalovaného trvalo 5 rokov, čo len stupňovalo stresové situácie a psychické vypätie žalobkyne. Na podporu svojho tvrdenia, že finančné zadosťučinenie by nemalo mať len symbolickú výšku poukázala na judikatúru súdov, ktoré priznali spotrebiteľom nie len symbolické finančné zadosťučinenie (jedná sa o rozhodnutia z rokov 2015, 2016, 2018, 2019 a 2020, pozn. súdu). Vzhľadom na všetky uvedené argumenty žalobkyňa navrhla jej žalobe vyhovieť a priznať jej nárok na náhradu trov konania. K replike žalobkyne neboli pripojené žiadne listiny.

4. Žalovaný vo svojom stanovisku (duplika) k replike žalobkyne, prostredníctvom svojej právnej zástupkyne iba oznámil, že svoje skoršie vyjadrenie k veci považuje za dostatočné a na ňom zotráva.

5. Na pojednávanie nariadené na 16.02.2023 sa nedostavil žalovaný ani jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčast' ospravedlnili písomným podaním doručeným okresnému súdu 13.02.2023 z dôvodu vysokej pracovnej zaneprázdnenosti a so súhlasom konať a rozhodnúť v ich neprítomnosti, preto okresný súd postupom podľa § 180 CSP vec pojednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Na pojednávaní sa bez ospravedlnenia nezúčastnila ani riadne a včas predvolaná žalobkyňa, pričom na pojednávaní prítomný právny zástupca žalobkyne zotrval na podanej žalobe v celom rozsahu; zo strany žalovaného nedošlo k iniciatíve ohľadne mimosúdneho urovnania; má za to, že základ nároku je daný právoplatnými rozhodnutiami z pôvodného konania. Pokiaľ ide o požadovanú sumu finančného zadosťučinenia, žalovaná apeluje na analógiu z trestného práva, kedy sa pri recidíve zvyšujú trestné sadzby a keďže aj žalovaný v pôvodnom konaní napriek svojej vedomosti o nesprávnosti svojich postupov pri zmluvných vzťahoch so spotrebiteľmi, ktorú vedomosť mal z iných súdnych konaní, nárok žalobkyne v pôvodnom konaní neuznal, aj z ktorého dôvodu toto konanie trvalo 5 rokov. Vzhľadom na uvedené má za to, že požadované finančné zadosťučinenie v sume 1 800,- Eur je primeraným. Na dopyt okresného súdu či sú právnenému zástupcovi žalobkyne známe okolnosti, resp. dôvody, za ktorých žalobkyňa brala úvery, dotknuté pôvodným konaním, uviedol, že tieto vedomosti nemá.

6. Okresný súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj nimi predloženými listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav.

7. Okresný súd Bardejov rozsudkom č.k. 3 Csp 89/2016-90 z 11.02.2020 v spore žalobkyne a žalovaného takto rozhodol cit. «Určuje, že zmluvné podmienky, uvedené v bode 13. Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru k Zmluve o úvere č. 8055183, z 4.4.2008, k Zmluve o úvere č. 8055343, z 6.6.2008, k Zmluve o úvere č. 8056928, z 23.1.2009, uzavretých medzi účastníkmi konania, v znení: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a z tohto dôvodu neplatné. Žalobkyňa p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.»

Okresný súd svoje rozhodnutie v jeho podstatnej časti, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom krajského súdu č.k. 23 CoCsp 25/2020-130 z 08.04.2021, aj takto odôvodnil, že žalobkyňa cit. «Poplatok, ktorý sa žalobkyňa zaviazala v jednotlivých zmluvách o úvere zaplatiť žalovanému okrem sumy úveru (zmluva o úvere č. 8055183 zo 4.4.2008 suma úveru 663,88 Eur, zmluva o úvere č. 8056928 z 23.1.2009 suma úveru 800,- Eur, zmluva o úvere č. 8055343 zo 6.6.2008 suma úveru 531,10 Eur) činí poplatok pri

zmluve o úvere č. 8055183 zo 4.4.2008 sumu 92,94 Eur, pri zmluve o úvere č. 8056928 z 23.1.2009 sumu 416,- Eur, pri zmluve o úvere č. 8055343 zo 6.6.2008 sumu 74,35 Eur, z ktorých predstavuje úrok 1/3 a administratívne náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy úvere spolu so všetkou administratívnou s tým spojenou 2/3. Z toho je zrejmé, že administratívny poplatok tvorí podstatnú časť poplatku, ktorý mala žalobkyňa vrátiť žalovanému. Súd tento poplatok vyhodnotil ako neplatný z dôvodu rozporu s § 39 Občianskeho zákonníka pre obchádzanie zákona. Obchádzanie zákona videl súd v tom, že dojednanie tak vysokého administratívneho poplatku, prevyšujúceho úrok, nie je ničím iným ako snahou obísť ustanovenia o tom, že výška úrokov pri úvere nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a zároveň mal spôsobiť neúmerne navyšovanie úveru. Samotné dojednanie administratívneho poplatku protizákonné nebolo a v čase uzatvorenia úverovej zmluvy právnym predpisom nebola ani stanovená, resp. obmedzená výška úroku pri úveroch. Z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je však zrejmé, že dojednanie úrokov v neprimeranej výške bolo a je v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Taktiež je nepochybné, že výška administratívneho poplatku značne prevyšuje náklady, ktoré má žalovaný s vypracovaním a uzatvorením zmluvy, a preto je takýto poplatok neprimeraný. Súd je preto toho názoru, že administratívny poplatok spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľný. (...)

Nakoniec súd poukazuje na to, že rozsudkom Okresného súdu Prešov, č.k. 11C/42/2012-46 zo dňa 13.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č.k. 5Co/219/2013-91 zo dňa 21.08.2014 bolo určené, že zmluvná podmienka v úverovej zmluve, o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívu s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a ako taká je absolútne neplatná. V rozhodnutí súd uviedol, že „Podľa názoru súdu požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme.“ V danej veci ide o obdobnú podmienku, a preto je žalovaný povinný zdržať sa používania podmienky s obdobným znením.»

8. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) „Spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.“

9. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) „Tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.“

10. Podľa poslednej vety § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“

11. V danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáha priznania jej nároku voči žalovanému, na primerané finančné zadosťučinenie, ako satisfakcie (zadosťučinenia) za to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka sa v minulosti v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3Csp 89/2016 v spojení s konaním krajského súdu sp. zn. 23 CoCsp 25/2020, úspešne dovolala, voči žalovanému ako dodávateľovi, ochrany svojich spotrebiteľských práv.

12. Vo vzťahu k cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktoré nestanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku, avšak k uplatneniu tohto práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť automaticky a kedykoľvek. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v poslednej vete cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobkyni (spotrebiteľovi) mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z označeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodíť, že týmito podmienkami sú: (i) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými právnymi predpismi na ochranu

spotrebiteľa a (ii) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti spotrebiteľa zodpovedá.

13. Pokiaľ ide o prvý z predpokladov na uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorý spočíva v úspešnom uplatnení si ochrany práv spotrebiteľom na súde, tak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa (spotrebiteľ) bola úspešnou pri bránení si svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému (dodávateľ) v pôvodnom súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 3 Csp 89/2016 o určenie neprijateľnosti zmluvného dojednania, v ktorom konaní bola žalobkyňa plne úspešnou. Rozsudok okresného súdu č.k. 3 Csp 89/2016-90 z 11.02.2020 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č.k. 23 CoCsp 25/2020-130 z 08.04.2021, nadobudli právoplatnosť 06.05.2021 a ich právoplatnosťou bolo ukončené konanie vo veci okresného súdu sp. zn. 3 Csp 89/2016, v ktorom dôsledku bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie, ktorý (rozumej žalovaný) za ich porušenie nepochybne aj zodpovedá (žalovaný uvedenú skutočnosť v tomto konaní ani nerozporoval). V kontexte veci je totižto nutné mať na zreteli, že to bol práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárových úverových zmlúv za použitia identickej neprijateľnej zmluvnej podmienky, tak ako ju konštatoval okresný súd v konaní sp. zn. 3 Csp 89/2016. Nielen vnútroštátna právna úprava (napr. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale aj právo Európskej únie kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväziť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstojí ako celok. Súdny dvor Európskej únie dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života.

14. Vzhľadom na uvedené tak možno mať za to, že na priznanie žalobkyni primeraného finančného zadosťučinenia bol splnený aj druhý zákonný predpoklad a to je domáhanie sa jeho priznania od subjektu, ktorý za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne zodpovedá. Žalovaný napokon v tomto konaní, svoju zodpovednosť za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne pri uzatváraní úverových zmlúv zo 04.04.2008, zo 06.06.2008 a z 23.01.2009, principiálne ani nepopieral iba sa ju snažil rozdeliť, resp. časť zodpovednosti preniesť aj na žalobkyňu, ktorá bola podľa žalovaného pri jej uzatváraní, málo obozretnou a ľahkovážnou, keď predmetné úverové zmluvy žalobkyňa podpísala bez toho, aby porozumela ich obsahu a dôsledkom, čo podľa žalovaného nemôže byť pripočítané na jeho ujmu. Na tomto mieste však okresný súd uvádza, že na ujmu žalovaného (dodávateľa) nie je to, že by si spotrebiteľ (v danom prípade žalobkyňa) neprečítala tú ktorú úverovú zmluvu, ani to, že im spotrebiteľ (žalobkyňa) nerozumie, ale to, že dodávateľ (žalovaný) opakovane, cielene a aj napriek vedomosti z iných obdobných súdnych sporov, túto nevedomosť spotrebiteľa zneužíva a predkladal mu k podpisu dokumenty, ktoré nespĺňali zákonnú regulu ich obligatórnych náležitostí, o ktorých má mať v prvom rade dodávateľ ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania finančných služieb bezpochyby vedomosť. A contrario, inými slovami povedané, podľa okresného súdu je neprijateľným, aby dodávateľ (žalovaný), či už svoju vlastnú nevedomosť o tom, aké majú byť všetky zákonné náležitosti úverovej zmluvy alebo len jemu (rozumej dodávateľovi) známy zámer tieto náležitosti buď v úverových zmluvách neuvádzať alebo používať v zmluvných dojednaniach neprijateľné zmluvné podmienky, a tak zavádzať či klamať spotrebiteľa, prenášal na plecia spotrebiteľa dôvodiac jeho nevedomosťou alebo ľahostajnosťou, pretože spotrebiteľ je ten, ktorý má v zmluvnom vzťahu s dodávateľom postavenie slabšej zmluvnej strany a nie je a ani nemusí byť odborníkom v oblasti úverov, prípadne iných finančných služieb, ktorý predpoklad je však nevyhnutným na strane dodávateľa, ktorý v tejto oblasti podniká. Práve dodávateľ je tvorcom zmluvných podmienok, ktoré sú vopred určené a ktoré spotrebiteľ spravidla nemá možnosť reálne ovplyvniť. Účelom právnej úpravy regulujúcej právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je práve vyrovnávať túto nerovnováhu v právnom postavení dodávateľa a spotrebiteľa. Vychádza sa totiž z predpokladu, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvy s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu.

15. Pri zvážení o dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, okresný súd ustálil, že jeho priznanie voči žalovanému je nevyhnutné pre zavŕšenie ochrany žalobkyne ako spotrebiteľa, pričom okresný súd pri týchto svojich úvahách (i) zohľadnil, že neprijateľná zmluvná podmienka, tak ako bola táto konštatovaná v pôvodnom konaní okresného súdu sp. zn. 3 Csp 89/2016, bola okolnosťou spôsobilou negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobkyne (spotrebiteľa) a potenciálne ohroziť jej sociálny i rodinný život, keďže na jej základe sa žalovaný domáhal od

žalobkyne zaplataenia neprijateľného administratívneho poplatku za uzavretie tej ktorej z troch úverových zmlúv; okresný súd (ii) zohľadnil aj postoj žalobkyne (spotrebiteľa), ktorá sa aj napriek jej postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k žalovanému (dodávateľovi) rozhodla brániť svoje spotrebiteľské práva a prispela tak k dosiahnutiu vyššej kvality „spotrebiteľského života“, pričom nie je ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv o výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní; okresný súd tiež (iii) zohľadnil, že aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že žalovaný (dodávateľ) uzatvára alebo uzatváral so spotrebiteľmi formulárové úverové zmluvy za použitia neprijateľného zmluvného dojednaní, pričom je na mieste, aby spotrebiteľia poukazyvali na uvedené praktiky v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch a predišli tak vzniku bezdôvodného obohatenia dodávateľov titulom neplatného právneho úkonu.

16. V súvislosti s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia je tiež nutné podotknúť, že zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená (reálne spôsobená) nejaká ujma, ale postačuje ak porušenie práv alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené predpismi na ochranu spotrebiteľa, bolo spôsobilé takúto ujmu spotrebiteľovi privodiť. Na tomto mieste je v okolnostiach veci nutné dodať, že v danom prípade tým, že žalovaný, súc si vedomý nezákonnosti dotknutých úverových zmlúv zo 04.04.2008; zo 06.06.2008 a z 23.01.2009, sa aj tak domáhal od žalobkyne na ich základe plnenia v podobe neprijateľného administratívneho poplatku za vyhotovenie a uzavretie tej ktorej úverovej zmluvy, ktorý poplatok bol navyše v každej z uvedených úverových zmlúv iný, aj keď paradoxne sa jednalo vždy o identickú formulárovú úverovú zmluvu iba s dopísaním inej sumy úveru a jeho parametrov, takže administratívny poplatok sa nevedno kvôli čomu odlišoval [predstavoval 2/3 z poplatku, takže v úverovej zmluve zo 04.04.2008 mal výšku 61,96 Eur; v úverovej zmluve zo 06.06.2008 mal výšku 49,60 Eur a v úverovej zmluve z 23.01.2009 mal výšku 277,33 Eur], čím vznikla žalobkyni nie len majetková škoda v sume rovnajúcej sa zaplataeniu uvedených poplatkov, ale tým, že žalobkyňa z uvedeného dôvodu musela znášať aj „strádanie“, resp. nedostatok vo svojom súkromnom „rodinnom rozpočte“, čo nepochybne mohlo byť spôsobilé vyvolať obavy o kvalitu jej života a života jej rodiny, jej bola spôsobená aj ujma nemajetková. A to, že žalobkyňa sa aj napriek svojmu postaveniu ako slabšej zmluvnej strany, sama odhodlala proti nepochybne právne i finančne silnejšiemu „protivníkovi“ (dodávateľovi) brániť svoje práva v, z už uvedených dôvodov, stresujúcim súdnym spore, mohlo, resp. bolo spôsobilé tiež vyvolať u žalobkyne ujmu v nemajetkovej sfére. Uvedený výklad pojmu „úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa“, je verifikovateľný aj skrze interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo/45/2012 z 24.06.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkolvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa, t.j. ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

17. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu, čo však neznamená svojvôľu pri jej určovaní, pretože pri jej stanovení, t.j. pri stanovení jej „primeranosti“ je nutné zohľadniť rôzne kritériá, a to intenzitu zásahu do spotrebiteľských práv, časové trvanie závadného konania dodávateľa, jeho satisfakčnú, sankčnú a preventívnu funkciu. Na tomto mieste, v súvislosti s obrannou argumentáciou žalovaného, podľa ktorého, finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať iba v prípade, ak neexistujú iné prostriedky na zjednanie nápravy porušených spotrebiteľských práv s tým, že v danom prípade podľa žalovaného už došlo k zjednaniu tejto nápravy a to samotným rozsudkom okresného súdu č. k. 3 Csp 89/2016-90 z 11.02.2020 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 23 CoCsp 25/2020 z 08.04.2021, ktoré už mali mať na žalovaného prevýchovný a preventívny vplyv, okresný súd podotýka, že v kontexte okolnosti veci je málo uveriteľným uvedené „kajúcnické“ správanie sa žalovaného v tom, že už jemu v pôvodnom súdnom konaní vytknutú nezákonnosť nebude aplikovať a teda, že na jeho opakované sankcionovanie už nie je teda dôvod, pretože jednako žalovaný, napr. predložením konkrétnej úverovej zmluvy uzavretej v období po rozhodnutí v pôvodnom súdnom konaní, nepreukázal, žeby už v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch nepoužíval ani v pôvodnom konaní mu vytykané neprijateľné zmluvné dojednanie, ani to, žeby so spotrebiteľmi uzatváral zákonne perfektné úverové zmluvy. Okrem tohto je dôvodným domnievať sa, že žalovaný ešte sám nie je vlastne skutočne presvedčený o nezákonnosti dotknutého zmluvného dojednaní so žalobkyňou, keďže aj napriek svojej vedomosti z početných súdnych sporov v obdobných svojich veciach, ešte aj v pôvodnom súdnom konaní iniciovanom voči nemu žalobkyňou, ktoré bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 3 Csp 89/2016, žalovaný aj tak sám od seba neuznal jemu vytykanú nezákonnosť v tomto označenom pôvodnom súdnom konaní preskúmaných zmluvných dojednaní, ale toto stále obhajoval ako dojednanie zákonné a správne, neporušujúce práva spotrebiteľa (žalobkyne).

18. Okrem toho, v súvislosti s určovaním výšky sumy finančného zadosťučinenia, určovanie ktorej ponechal zákonodarca na voľnej, ale samozrejme odôvodnenej úvahe súdu, v súvislosti s argumentáciou žalobkyne, ktorá s poukazom na judikatúru dôvodila tým, že finančné zadosťučinenie by malo byť v zásade paušálne priznávané vo výške rovnajúcej sa sume o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil (v danom prípade o administratívny poplatok) alebo sa mienil obohatiť, pretože jeho priznanie v nižšej sume podľa žalobkyne nie je zákonné a spravodlivé, okresný súd jednako podotýka, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia na jednej strane a inštitút bezdôvodného obohatenia na strane druhej, sú dva rozdielne právne inštitúty z hľadiska dôvodov a účelu ich priznania. Až priznaním spotrebiteľovi finančného zadosťučinenia dochádza k skutočnému a citeľnému zmenšeniu majetku škodcu (dodávateľa), na rozdiel od prípadu, kedy je dodávateľ zaviazaný k povinnosti vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, pretože vydaním bezdôvodného obohatenia dochádza v podstate iba k navráteniu veci do pôvodného zákonného stavu, keďže jeho vydaním sa poškodenému (spotrebiteľovi) iba vyrovná schodok v jeho majetku o sumu, o ktorú bol tento jeho majetok nezákonne zmenšený a teda tento inštitút vzhľadom k majetku škodcu (dodávateľa) nemôže mať sankčnú funkciu, pretože vydaním obohatenia sa majetok dodávateľa „zmenší“ iba o sumu o ktorú sa aj tak bezdôvodne a nezákonne obohatil a teda mu aj tak nepatrilo. Ale najmä pri takomto reštriktívnom (zúženom) chápaní primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré by sa malo podľa žalobkyne rovnať sume dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, by bola v konečnom dôsledku negovaná právomoc súdu konajúceho a rozhodujúceho o priznaní finančného zadosťučinenia, ktorá mu bola daná zákonodarcom a to voľne, t.j. bez obmedzenia aj na dodávateľom uskutočnené alebo zamýšľané bezdôvodné obohatenie, zväžiť a uvážiť, aké finančné zadosťučinenie by vzhľadom na okolnosti (ad hoc) tej ktorej veci, bolo pre spotrebiteľa primeraným. Inými slovami povedané, ak by súd rozhodujúci o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia mal rozhodovať striktnie podľa dodávateľom uskutočneného alebo zamýšľaného bezdôvodného obohatenia, tak ako to tvrdí žalobkyňa, bol by to zákonodarca zaiste takto zakotvil aj v právnej norme, avšak zákonodarca dal v tomto smere súdu právo voľnej, t.j. ničím neobmedzenej úvahy posúdiť ad hoc primeranosť finančného zadosťučinenia v tej ktorej veci.

19. Z dôvodu objektívnosti veci, je však potrebné pre naplnenie všetkých funkcií finančného zadosťučinenia, zobrať do úvahy nie len skutočnosť na strane žalovaného, kvôli ktorým sa posudzuje splnenie jeho funkcie sankčnej a preventívnej smerom k žalovanému, ale je potrebné zohľadniť aj skutočnosť na strane žalobkyne, kvôli posúdeniu nie len satisfakčnej, ale taktiež aj preventívnej funkcie finančného zadosťučinenia smerom aj k žalobkyni, ako spotrebiteľovi, aby do budúca bola obozretnejšou a predvídavejšou pri využívaní finančných služieb a aby sa bez ďalšieho nespoliehala iba na to, že za akýchkoľvek okolností bude jej vyžadovaná obozretnosť suplovať aj tak súd. V tomto smere, nie je úlohou súdu bezbrehá ochrana za akýchkoľvek okolností, ale úlohou súdu je aj prevýchovné a preventívne pôsobenie nie len na dodávateľov, ale aj na spotrebiteľov a to v zmysle pravidla „vigilantibus iura scripta sunt“, t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostrážitým, opatrným, starostlivým), resp. zákony sú písané pre tých, ktorí dbajú o svoje práva, čo však neznamená, že tak ako už bolo uvedené, nezákonný prístup dodávateľa (žalovaného) by mohol a mal byť pripočítaný na ťarchu neobozretnosti spotrebiteľa (žalobkyne), prípadne, že touto neobozretnosťou spotrebiteľa by mal byť ospravedlnený, to určite nie, pretože ako to konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 61/2012 cit. «Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.»

20. Pokiaľ ide o primeranosť výšky finančného zadosťučinenia okresný súd primerane poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu č. k. 17CoCsp/33/2022-180 z 10.11.2022 v ktorom krajský súd špecifikoval rozsah dôkaznej povinnosti spotrebiteľa pri uplatnení si nároku na priznanie mu finančného zadosťučinenia a to takto cit. „Odôvodnenie priznanej výšky nároku musí byť presvedčivé, lebo táto podľa zákona č. 250/2007 Z. z. spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá ale nemôže byť svojvoľná. Pri jej stanovení je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa odvolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať

skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. (...) Žalobkyňa však svoj nárok, okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ničím ďalším neodôvodnila. Žalobkyňa neuviedla, a to ani v priebehu odvolacieho konania, či konanie žalovaného viedlo aj k vzniku iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.. Spotrebiteľské práva žalobkyne boli porušené a tak jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Neznamená to, že jej patrí v takej výške, ako sama požadovala, resp. v akej jej tento nárok priznal súd prvej inštancie.

Pri určení výšky priznaného zadosťučinenia odvolací súd prihliadal na všetky vyššie citované okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 50 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyňu ako spotrebiteľovi satisfakciu za prežitú nepohodu počas vedenia základného súdneho konania a odradí dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyňa zároveň nielenže, žiadne okolnosti odôvodňujúce výšku uplatneného nároku netvrdila, ale ani žiadne okolnosti dôkazmi nepreukázala. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Žalobkyňa svoje dôkazné bremeno uniesla len čiastočne, preto odvolací súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil len skutočnosť úspešného uplatnenia práv žalobkyne v základnom konaní. Vo všeobecnosti podanie žaloby a vedenie súdneho sporu každého zaťažuje, ide o zodpovednosť za svoje dôkazy a tvrdenia, za prípadný jeho negatívny výsledok. Preto je výška primeraného finančného zadosťučinenia v sume 50 eur postačujúca na kompenzáciu tejto nekomfortnej situácie a v prevyšujúcej časti odvolací súd nárok žalobkyne zamietol.“

21. Vzhľadom na uvedené, je okresný súd toho názoru, že pokiaľ ide o žalovanú sumu finančného zadosťučinenia v sume 1 800,- Eur, žalobkyňa v tomto konaní v intenciách záverov rozhodnutia krajského súdu č. k. 17 CoCsp 33/2022-180 z 10.11.2022, okrem odôvodnenia vzniku jej pochopiteľnej psychickej záťaže a stresu v súvislosti s pôvodným súdnym konaním [aj keď výsledok pôvodného konania sp. zn. 3 Csp 89/2016 bol viac menej istým, keďže identická zmluvná podmienka, ktorej určenia neprijateľnosti sa žalobkyňa v pôvodnom konaní domáhala, bola už v roku 2014 judikovaná ako neprijateľná, podľa rozhodnutia z pôvodného konania napr. rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 11C/42/2012-46 z 13.09.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 5 Co 219/2013-91 z 21.08.2014, pozn.], v ktorom sa žalobkyňa domohla ochrany porušenia svojho spotrebiteľského práva, tak v tomto konaní náležite osvedčila aj to, že v rozhodnom čase uzavretia pôvodným konaním dotknutých úverových zmlúv, v dôsledku aj neprijateľného konania žalovaného, výberom administratívneho poplatku [z úverovej zmluvy zo 04.04.2008 v sume 61,96 Eur; z úverovej zmluvy zo 06.06.2008 v sume 49,60 Eur a z úverovej zmluvy z 23.01.2009 v sume 277,33 Eur; t.j. zo všetkých troch úverových zmlúv celkovo v sume 388,89 Eur, ktorý administratívny poplatok činil 2/3 z poplatku pri každej zmluve, pozn.], ako a zrejme aj v dôsledku iných objektívnych okolností (ku ktorým sa žalobkyňa nevyjadřila a pojednávania sa bez ospravedlnenia nezúčastnila a jej právny zástupca taktiež na dopyt okresného súdu nevedel tieto okolnosti špecifikovať), mohla zaznamenať vo svojom súkromnom a spoločenskom živote negatívny dôsledok spočívajúci v jej nepriaznivej sociálnej situácii v konkrétnom čase, aj v dôsledku ktorej mohla byť odkázanou na to, aby si brala ďalší a ďalší úver (ako už bolo uvedené okolnosti, resp. dôvody, ktoré žalobkyňu tiež viedli k tomu, že si brala ďalší a ďalší úver, žalobkyňa neuviedla). Z uvedených dôvodov okresný súd, pri určovaní sumy primeraného finančného zadosťučinenia, okrem zohľadnenia psychického tlaku na žalobkyňu v súvislosti s pôvodným konaním, pri zohľadnení ktorého je aj podľa vyššie citovaného rozhodnutia krajského súdu primeranou suma 50,- Eur finančného zadosťučinenia postačujúca na kompenzáciu tejto nekomfortnej situácie, zohľadnil v spojitosti s uzavretím každej jednej z troch úverových zmlúv, dotknutých pôvodným konaním aj možný psychický diskomfort žalobkyne v jej sociálnej situácii v rozhodnom čase a to sumou 50,- Eur pri každej z troch úverových zmlúv (3 x 50), t.j. okresný súd považoval vzhľadom k okolnostiam danej konkrétnej veci za primerané priznať žalobkyňu finančné zadosťučinenie v sume celkovo 200,- Eur [50 + (3 x 150)], tak ako to je uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia a vo zvyšku žalobného nároku okresný súd žalobu zamietol (výrok II. rozhodnutia).

22. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

23. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

24. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

25. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, pričom v tomto prípade je treba mať na zreteli, že zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP) je uplatniteľná aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako je tomu aj v tomto prípade. V týchto prípadoch sa však za procesne neúspešného žalobcu nemôže považovať ten, komu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku rozhodnutia závisiaceho na úvahy súdu, ale pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Keďže aj v tomto prípade bolo konštatované, že žalobkyňa splnila predpoklady na priznanie jej finančného zadosťučinenia, možno ju považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška finančného zadosťučinenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, preto okresný súd priznal žalobkyni 100% nárok na náhradu trov konania z prisúdenej sumy (napr. pozri KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018, 12CoCsp/10/2021 a iné; Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.